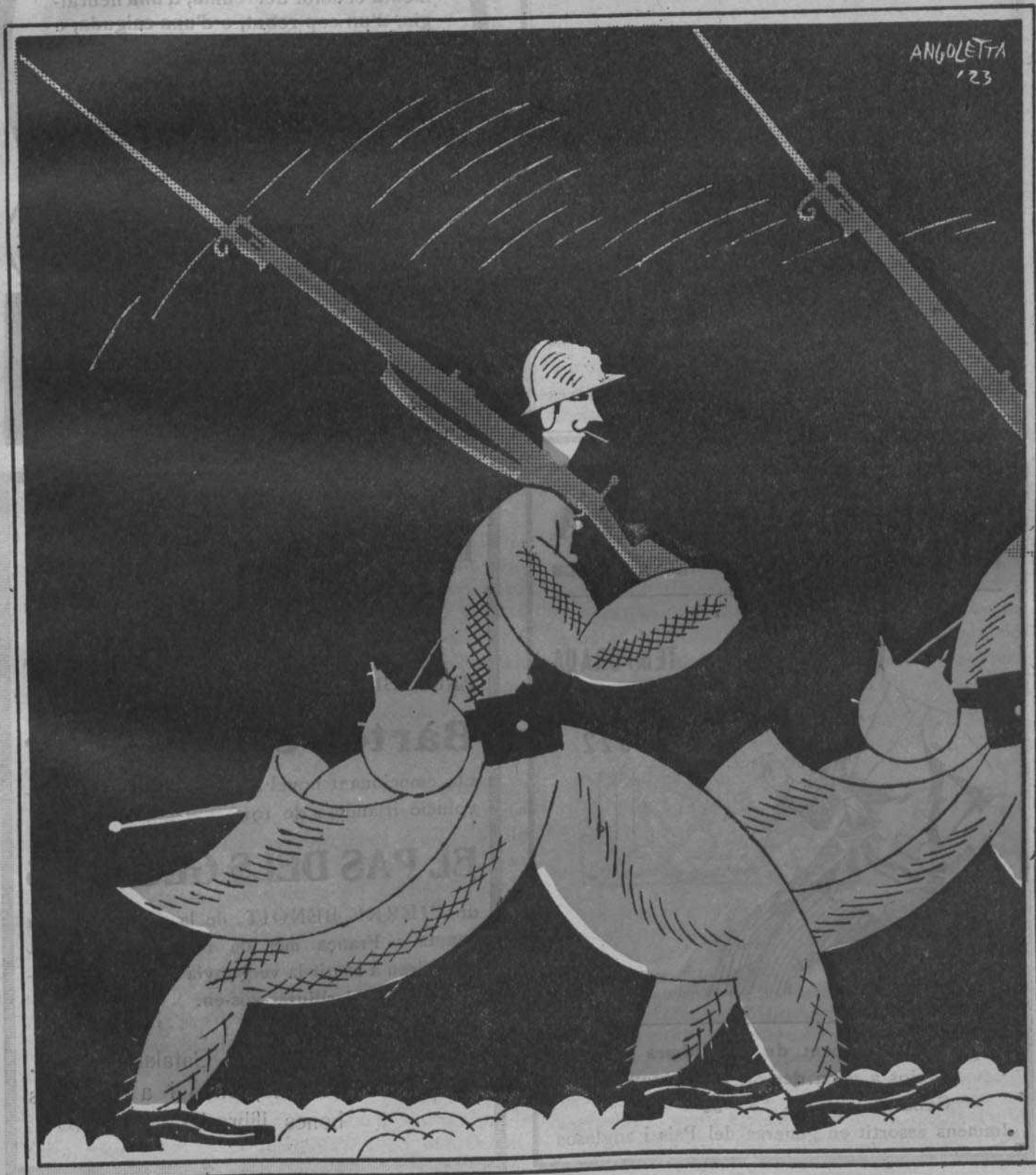

Barcelona 2 de març de 1923

quella de la Torratxa

Any XLVI Número 2295 15 cèntims — Atrassats, 30

EL SOLDAT FRANCÉS AL RUHR

—Me sembla que tantes marxés i contramarxés acabaran [malament!]

GRAN SALÓN DORÉ

DE LA

GRANJA ROYAL

== PELAYO, 58 ==

LLETERIA I PRODUCTES
DERIVATS DE LA MATEIXA

PASTELERIA DE NATA
NATA EN CAPSETES
GELATS DE NATA

En el Gran Salón Doré es dona cita
la bona Societat: De 6 a 8 en el Tè
i de 10 a 12 cafè amb musica
De 1 a 2 "Souper" a la sortida dels Teatres

Sastreria SERRA

Pla de la Boqueria, 8, Rambla.-Barcelona

TEMPORADA
d'hivern
1922

Exposició permanent de les últimes novetats
Trajos a mida des de 115 pessetes
Gabardines » » 90 »
Immens assortit en gèneres del País i anglesos

Oh, turment!

Que és trist passar els dies amb ira
i les nits sense descans perquè atormenta
el dolor del reuma, d'una neuràlgia,
d'un cop rebut, o d'una caiguda, o
d'una contusió o torçada!

Tan senzilla cosa com és treure's tot el
dolor en un moment aplicant a la part dolo-
rida el grant remei mundial

LINIMENT DE SLOAN

que penetra sense massatge i és sem-
pre eficaç!

EL VENEN TOTS ELS APOTECARIS

MATA
DOLORS

Liniment de Sloan

Nacionalistes catalans

LLEGIU:

La famosa narració històrica del polonès
ENRIC SIENKIEWICS

Bàrtek el vencedor

i la emocionant novel·la, on es compta la re-
volució irlandesa de 1916,

EL PAS DELS GEGANTS

de PIERRE BENOIT, de la qual han estat
venuts a França més de 100.000 exemplars.
Apendreu a sentir la vergonya del jou estran-
ger i a saber deslliurar-vos-en.

Comandes a l'Editorial Catalana, S. A.
(Escudellers, 10 bis, ent.) i a totes les
bones llibreries.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

EINSTENIANA

Einstein és el nostre hoste. Einstein és, avui, el primer home del món, per damunt de reis, de generals, de poetes, d'enginyers, de boxadors, i, a Catalunya, de futbolistes. Com una mena de Gran Bruixot de l'Univers, ha vingut a dir-nos, que la

llum pesa, que les línies paral·leles, que a estudi ens asseguraven que no podien trobar-se, s'ajunten, en un moment donat, que'l pes varia amb la velocitat, que la línia dreta no ho pot ésser mai de dreta, que el temps i l'espai no són absoluts i que, com aquell que diu, no existeixen...

Tot això, que traspasa tots els principis de la física i de la mecànica, i que fa que l'Einstein sigui com una mena de Jehovà—comença per ésser jueu—que ens dona les noves taules de la llei del món, a París va servir de pretext per a xistus galants i per a mots d'*sprit*. La línia recta, naturalment, ja ho sabien els vells que era difícil d'aconseguir, i els enamorats, també ho sabien que les paral·leles acabaven per trobar-se en un determinat punt, i que per a les coquetes el temps no existia...

A Barcelona, la teoria de la relativitat ens servirà per acudits polítics i presentarem, a l'Einstein, com a un perfecte regionalista, com una mena de Cambó de les matemàtiques. Doncs que ¿no havia estat la «Lliga» la precursora de la teoria de la no existència de la línia recta, i per lo tant, del predomini de la línia curva? ¿No sabeu que les paral·leles—Federació Monàrquica, jaumins, regionalistes, mauristes—es troben en un punt electoral? ¿No actuava com si no existissin ni el temps, ni l'espai, sense donar més importància a Montserrat que a Covadonga, i a lo dit en el míting del «Bosque» que a lo pronunciat en la conferència de la Barceloneta?

Einstein vé del Japó, i tornarà a marxar per la terra, jueu errant de la relativitat, però ni a Orient, ni a Occident, trobarà una terra com aquesta de Ca-

talunya, on les seves teories siguin més sentides. Catalunya és la terra de la relativitat. Els catalans estem per lo relatiu, exceptuats els d'En Macià que estan pel tot o res.

Es clar que hi han els que no hi entenen, entre els quals ens hi comptem nosaltres, però fem veure que l'entendem, perquè amb l'Einstein passa lo que amb els toros, que tothom hi vol entendre, sense saber un borrall de tauromàquia. Fins hem arribat a sospitar que els toros són encara més difícils que les teories einstenianes. Llegint un llibre de vulgarització einsteniana aconseguirem tenir una intuïció de la relativitat. Dels toros, mai. Un matemàtic posat davant de la piçarra de l'Einstein, confessa que s'enten bé, relativament. De vint mil aficionats, el noranta nou per cent, no sap de que va. I el torejador, igual. Per una vegada que queda bé, és a dir, que comprèn el toro, i per lo tant, la doctrina del toreig, noranta nou, queda malament. Conseqüència: el toro per al torero, i el torero per a l'espectador, esdevenen més incomprendibles que les teories de la relativitat.

En fi, el relativisme és una mena de programa mínim aplicat a l'univers. Amb la vinguda de l'Einstein haurà guanyat la ciència, però també la «Lliga». El seu programa, la seva política, les estadístiques electorals d'En «Pol» tot és relativitat. Per això els regionalistes s'han apressat a declarar a l'Einstein hoste de la ciutat, a cedir-li el saló d'actes de la Diputació i a fer presidir les seves conferències amb la bandera de les quatre barres.

PARADOX

Lo just

Einstein, el super-savi, ha donat tres conferències, baix el patronat de l'«Institut d'Estudis Catalans» al Saló d'Actes de la Diputació. Tot tenia un caient decoratiu molt ben portat. El senyor Puig i Cadafalch, amb el seu frac. La gran pissarra. La bandera barrada. Els uixers plens d'escuts barrats. Els candelers, plens de més escuts barrats. El dossier, amb més escuts barrats. I la gent, els matemàtics, carregats d'ulleres.

Fem un incís, per a preguntar perquè s'abusa tant de les quatre barres. Diu el refrà que de lo bo,

no gaire. En aquell saló, representatiu, entre altres coses, per l'excés d'heràldica, fins els ordenances portaven, a la solapa, les quatre barres, i en els galons de la mànega, una mica disimulades, també les quatre barres. Queda tancat l'incís.

L'auditori d'Einstein se componia d'un centenar. D'aquest, quants el varen entendre? Diuen que tres: En Terrades, En Jordi i un altre. Total: tres. A la sortida, un amic ens deia:

—Per a ésser tres els que l'han entès, no valia la pena d'haver molestat a l'Einstein. N'hi havia prou amb pagar els viatges als tres per a que anessin a sentir-lo.

El nou himne

El Barcelona té un nou himne, fet per En Morera. Però el Barcelona ja en tenia un d'himne, semblant als himnes de tots els altres clubs d'Europa.

El procediment és molt senzill. Consisteix en repetir amb notes rodones i segons les vocals i consonants del nom del club, i després, al final, amb un altre to, dir el nom sencer. Quan els nostres varen anar a l'Olimpiada d'Anvers, encara ignoraven la costum dels himnes, i al sentir cantar-los als equips dels altres clubs, de moment no varen saber què fer. Però, refets, se decidiren i començaren:

Jo té l'encendré...

I així el «Jo té l'encendre» fou l'himne d'una tarda del club Barcelona.

Una obra catalana?

Diuen que al *Stage Theater* de Londres s'ha estrenat, traduïda, naturalment, una obra catalana. Aquesta obra s'havia estrenat abans al «Teatre Romea» amb el títol de *El casament de la nena* i firmant-la el senyor Alexandre P. Maristany.

Ens diuen que el senyor Maristany és un aficionat a la literatura que de tant en tant estrena comèdies al Romea. Això ens sembla molt bé. Val més ésser aficionat a jugar a la literatura que no pas a jugar al futbol. Perquè creiem que el senyor Maristany això d'escriure comèdies ho fa per entreteniment, per a passar l'estona. Però ens diuen també que *El casament de la nena* ja estava escrita en anglès abans d'estar-ho en català. L'autor es deia, i es diu, Goffrey Harcourt, i l'obra es titulava *The marriage of Kit*.

Ens diuen que s'ha enterat de que la seva obra s'ha estrenat en català i firmant-la un altre. I ell, polític, polidíssim, l'ha tornat a representar en anglès com una traducció d'una obra del senyor Maristany.

Però tot això són calumnies, n'estem segurs.

Interpretació de la moral

Heu's aquí un petit fet que no ha trascendit a la

vida pública. L'autoritat ha fet retirar dels quioscos de la Rambla totes les revistes immorals. Nosaltres no podem imaginar-nos a l'autoritat sinó és amb bigoti, casco, sabre, i capa. I com creiem que lo immoral és tot lo lleig creiem immoral a l'autoritat.

El condemnar revistes a immoralitat o a moralitat creiem que no és de la seva jurisdicció. Ademés, no s'ha de fer cas del primer poca solta que arriba—vell, respectable, serio, i com tota la gent seria, aficionat a la vida alegre, però d'amagat—i digui: —Treguin aquestes revistes de la vista del públic, perquè són immorals.

A França no són immorals ni *La Vie Parisienne*, ni *Eros*, ni altres revistes semblants. I és perquè França és un país civilitzat i saben que lo immoral és lo lleig. A Espanya no són immorals els *Piripitipi*, *Rojo y Verde*, *Flirt*, i demés revistes semblants perquè Espanya és un país primitiu, instintiu i pobre. Aquell és un país de restaurant i aquest de taverna. Aquell un país en pyjama de crespó i aquest un país en calçotets de betes. Ve't-ho aquí.

El llac de fang

Hem llegit al «New York Times» que la senyoreta

—Miri que jo soc una noia alegre i vostè un senyor serio.

—Els senyors serios sempre busquen la companyia de les noies alegres!

Myrtle Miller ha descobert la manera de retornar la joventut a la dona. Això es consegueix d'una manera: en una de les regions més àrides i desolades de Califòrnia hi ha un llac de fang. Sumergint-se en el fang, aguantant dintre el fang tant com se pugui, al sortir-ne ja se'n surt jove.

Nosaltres no hi 'creiem' en aquest amable miracle de la senyoreta Myrtle Miller, perquè coneixem tanta gent que viu en el fang i no tornen a la joventut!

Deixeu - nos passar!

A queix futbol de carrer, cada dia ens fa pendre més enrabiades. Ara mateix m'acaben de tirar un pot de llauna entre cap i coll. Es un fàstic! No pots travessar cap carrer, que no et trobis en lo mateix i sempre rebs la gran batzegada sense saber d'on ve; prou que ho saps: et gires, i veus a tres o quatre gali-fardeus que et fan la contra, i si et descuides ja hi tornes a ésser.

Perquè, que es jugui a futbol en els camps o estadis destinats a això, està bé, però que s'hi jugui a tot arreu, atropellant a vells i a tothom, i fent esverar carros i trencar vidres i no voler-los pagar i cridar tothom, a nosaltres ens sembla que això és una batalla més que un joc.

Ja dic, que erem uns entusiastes, però quasi bé ens l'han fet avorrir al futbol. I és, que hem rebut trenta xiribecs, seixanta nyanyos, cent vint trencs a la nostra epidermis.

Devegades penses: Abans era un gust! Quan te donava la gana sorties a passeig descansat, i anaves allà on volies; i si al vespre quan te retiraves no t'havia xafat cap auto o tramvia, et presentaves a casa, i aquí soc jo, sense cap senyal. Que ho era de bonic allò!...

Ben al revés d'ara; que sempre tens d'estar amb l'ai al cor pressentint la visita d'un farcell... d'una taronja o si altra no, d'una lata de sardines o etc., de qualsevol altra porqueria. I lo pitjor és que prenent totes les precaucions, moltes vegades no pots evitar l'«encuentro» i quan has fet tota la gimnàsia, et retires fet un drap brut.

—Deixi anar l'aigua a bots i a barrals i no amb compta-gotes, senyor Sant Pere.

No li diuen els urbanos «Haga usted el favor, que está llamando la atención!» a un que badi una mica als aparadors? Doncs també es podria dir an aquests que són el desori de la ciutat, que si volen fer aquest joc del futbol, que s'en vagin a Montjuic, o a Montserrat, o a l'infern!; però que ens deixin passar amb llibertat pels carrers.

MIQUEL RIBALTA

EL BUST D'EN SOLER SURT DE NITS

A la plaça de San Agustí està passant un cas veritablement extraordinari, misteriós i fantàstic.

Tothom sap que al mig de la tal plaça, hi ha el monument del gran actor, que era el nostre Iscle Soler.

Tothom que hagi passat allí de dies, l'hauria pogut veure i quasi tocar.

Doncs bé, a l'ésser de nits, l'Iscla Soler desapareix.

Ens ho havien dit alguns veïns; ens ho varen dir altres amics que havien observat el fet, i nosaltres no ho volíem creure, però tant varen assegurar-nos-ho que vàrem volguer comprovar-ho, i realment el fet és certíssim.

L'Iscla Soler de nits és fora.

On va? Perquè se'n va? No se sap. Serà cosa d'espiritisme. Serà un bust mediu o remedi; serà un miracle escultòric, serà lo que sia, però és un fet. Demanem an els llegidors que comprovin ells mateixos aquesta cosa enigmàtica. Se'n van, a l'arribar la nit, a la plaça de Sant Agustí, es planten davant del monument, veuran el pedestal de pedra, veuran el fris, veuran la inscripció i no trobaran l'Iscla Soler. No sabem com, però ell ha sortit, i fins que arriba la matinada no torna a enfilarse dalt de la pedra.

Es clar que el monument és tan baix, que aquestes eixides nocturnes les pot fer sense baixar escales, o exposar-se a rompre's el bronzo. Si En «Pitarra», per exemple, no baixa i se'n va d'aquell *rasgo* de pedra monumental que li han posat a sota els peus, és que té llums a l'entorn, i fins podria relliscar i rompre's la pedra d'alguna cama; que a poguer-ho fer sense perill, creiem que no se'n aniria de nits, sinó també de dies i si molt convé per un sempre més. Si En Colón no baixa de la columna, és perquè és marejaria; si n'hi han molts d'altres que no baixen, és perquè els barcelonins som uns homes que deixem fer i aguantem totes les fantasies per anti estètiques que siguin. L'Iscla Soler, té la sort de poguer viure en uns baixos, al camp de la posteritat, i com que la plaça és bastant trista i es deu avorrir, en ésser la nit, quan no el veu ningú, s'aixeca del bust i apa, a córrer-la.

I si se'n anés a fer comèdia, encarnant en el cos de algun altre còmic?

No ho creiem perquè el coneixeríem.

De tots modos, oh llegidor!, vés a comprovar lo que't dic i quedaràs esmaperdut.

Fins ara de busts i d'estàtues no fugien més que les del *Tenorio*, ara ja fugen les de Barcelona.

XARAU

El Mestre Obradors

El mestre Obradors és prim, menut, bellugadís. Té uns cabells, escassos que se li rissen sobre el front, com uns encenalls. Té la cara de color d'oliva, d'oliva andaluça *alinada* i per a la mansanilla. Té un abric ple de trenzilles. I té talent.

De tots els músics joves que fan teatre a Espanya, ell, el mestre Obradors, és l'únic que té un pervindre definit. La seva musica, fins la més frívola, no és de cartó, com la majoria de la musica que s'escriu per al teatre, sinó de debó.

Això, col·locar-se en aquest lloc—del que no el treuran *Monterías* ni *Dogaresas*,—ho ha conseguit amb dues obres: *La maja de los lunares*, model de musica castissa, i *S. M. el dolar*, model d'operetes, traduïda ja al italià i al alemany i representada a tot arreu amb èxit.

Nosaltres avui publiquem aquest retrat per a que el coneguim, si és que hi ha algú que no el coneix, i amb motiu de que aviat estrenarà *Los Mosqueteros del Rey*, que tindran més èxit que els Mosqueters d'En Dumas.

LICEO

Tenim a Barcelona el gran artista Emil Saller. Creiem que avui com avui, malgrat els seus anys, és el pianista més perfecte del món. Ni Rubinsteins, ni Rosentthals...

El dia que l'Emil Saller escrigués un tractat de tècnica pianística—que no creiem hagi escrit—seria interessantíssim. Ho

demostren les seves composicions per a piano, d'una finor i d'una elegància meravelloses.

No cal dir que els concerts donats pel gran artista al «Liceo» han sigut un èxit.

ROMEA

Dilluns feu la seva presentació la companyia francesa, al cap de la qual figura el prestigiós actor Gemier.

De l'actuació del gran actor en parlarem la propera setmana.

TÍVOLI

Fi-Fi, opereta bufa en tres actes estrenada per la companyia de la popular Esperança Iris, realment és bufa de debó. Les seves situacions són arbitràries, els xistus rebuscats, i, en fi, que la gràcia caricaturesca, per massa fina no arriba al públic. La música, molt francesa, és fresca i agradable com s'exigeix a la música d'aquest gènere.

L'Esperança Iris, la Mimí Derba, els senyors Galeno i París molt discrets. Força bé la parella de ball *Els Cromwells*.

GOYA

Ha sigut un encert d'En Diego San José portar a l'escena la figura de la «Preciosilla» de qui En Cervantes predí la fama pels segles dels segles.

L'escriptor castellà ha tingut el màxim de respecte al sacrificar *La Gitanilla*, una de les pàgines més hermoses de les «Novelas Ejemplares». Poques vegades es dona el cas de que una escenificació guardi íntegre l'esperit de la novel·la. Aquesta vegada és així. A per tot s'hi veu la mà d'En Cervantes, i si alguna alteració s'hi nota, és degut sens dubte a les exigències de l'escena.

Carme Oliver Cobeña estigué encertada com mai. Feu una «Preciosilla» senzillament preciosa i és que l'edat, la figura, la seva gràcia natural, tota ella, és la dona que degué somniar Cervantes.

Els demés discrets.

L'obra un èxit.

PRINCIPAL-PALACE

La combinació de les dues revistes *Zig-Zag* i *Cri-Cri*, ha sigut un èxit esclatant.

El nostre públic, desitjós d'admirar els quadros que integren aquestes dues grans revistes, ompla cada nit el nostre primer coliseu de varietats.

L'empresa que no regateja esforç per a complaure al públic de Barcelona, ha représ les representacions del famós quadro, *Les caritatives vivents*, èxit personalíssim del mestre escenògraf Salvador Alarma.

NUEVO

Ahir degué debutar la companyia dramàtica que dirigeix En Rafel Ramírez. El repertori d'aquesta companyia és extens i ple de novetats, entre les quals s'hi compta *Responsables*, la celebrada obra de Lluís Antón del Olmet.

En parlarem.

ESPAÑOL

An aquesta casa segueixen representant amb el mateix èxit de la nit de l'estrena, el famós vodevil *La segona nit de nuvis*.

COMEDIA

Dissabte la companyia Claramunt Adrià, que amb tant d'èxit vé actuant, estrenà el drama en tres actes *D'un món a l'altre*, de quin n'és autor En Florenci Cornet.

D'un món a l'altre és un drama de passió que'l senyor Cornet ha sapigut construir d'una manera verament teatral i honrada. Els personatges, el senyor Cornet els ha mogut molt encertadament, encara que siguin un xic falsos.

Malgrat aquests petits defectes, que ni ho són, l'obra obtingué un falaguer èxit del qual felicitem al senyor Florenci Cornet.

En la interpretació es distingiren les senyores Monasterio i Guart i els senyors Claramunt, Nolla, Trull i Xuclá.

ATENEU NACIONALISTA «VERDAGUER»

Diuenge passat a la tarda s'estrenà la comèdia en tres actes d'En Joan Barcelona, *Jordi Català*.

Es tracta d'una obra patriòtica, feta amb molta traça, lo que fa creure que el seu autor podrà fer grans coses en el teatre.

MUSIQUERIES

Associació Intima de Concerts.—Va ésser molt interessant el desè concert a càrrec del pianista Alexandre Ribó, qui una vegada més ens deixà fruit de les bel·leses del seu imponderable art.

En totes les obres que executà fou calurosament aplaudit, però sobretot en *La Sardana* d'En Grau.

Alexandre Ribó, al final, fou llargament aplaudit, premiant-li així el distingit auditori que omplia el «Pompeya» la seva imponderable tècnica i presició.

Orquestra Simfònica.—Aquesta orquestra que dirigeix el mestre Lamotte de Grignon, donarà tres concerts matinals els dies 4 i 18 de març i 8 d'abril an el teatre «Tívoli».

Palau de la Musica Catalana.—Els dies 11 i 18 de març a la tarda, l'«Orfeó Català» donarà dues audicions de *La Passió* de J. S. Bach.

No cal dir que aquesta magna producció obtindrà l'èxit dels anys anteriors.

UN ROMANTIC

—Ja arriba la primavera, l'estació poètica!

LA FESTA DE SANT MEDI

Si una família de russos, d'aquests russos que la burgesia europea ha condemnat a morir de fam, d'aquests russos que han demanat un bocí de pa a tot el món i tot el món els hi ha negat, vegessin la diada de Sant Medi i l'alegria de Sant Medi i l'abundor de Sant Medi, dirien:

—Si nosaltres ens haguéssim pogut reunir de tant en tant i amb el fi d'aquesta gent: menjar, menjar com més millor, i amb aquest sol i sota aquests pins...

«Si nosaltres haguéssim pogut celebrar aquesta mena d'àpats, amb tanta abundància i suculència...

«Si haguéssim tingut a disposició nostra aquesta mà d'aviram i de bestiar...

«Si ens haguéssim pogut alimentar així...

«Avui seríem els amos del món i hauríem fet la revolució, perquè les revolucions, avui, sols poden fer-les els pobles ben alimentats!—

El centenari de Renan

Heu's aquí a Ernest Renan en el seu estudi, voltat dels seus llibres, davant la taula de treball, al costat d'un gat. Heu's aquí a Ernest Renan amb la seva cara beatífica de capellà de melodrama, de capellà de melodrama que en l'últim acte descobreix al traïdor i premia al innocent donant-li la mà de la seva neboda.

Aquell vell gros i venerable és l'enemic del catolicisme, sense deixar d'ésser un filòsof i, sobre tot, un artista, que és lo millor que pot ésser un home. Tots els seus llibres són un magnífic raig de llum sobre els problemes religiosos, tan obscurs de per sí. L'home que ha escrit *La història de les llengües semítiques*, *L'avenir de la ciència*, *La vida de Jesús*, *Orígens del cristianisme*, *Els apòstols*, *Sant Pau*, *La reforma intel·lectual i moral*, *Diàlegs filosòfics*, *L'anticrist*, *La Iglesia Cristiana i Marc Aureli*, *Drames filosòfics*, *Records d'infantesa i joventut*, *Història del poble d'Israel*, és un dels homes més grans que han trepitjat la terra.

La seva vida es pot resumir així: Va escriure, va llegir, va viatjar. Ell diu, senzillament, en els seus *Souvenirs d'enfance et de jeunesse*:

«Mon expérience de la vie a été fort douce, et je ne crois pas qu'il y ait eu, dans la mesure de conscience que comporte maintenant notre planète, beaucoup d'êtres plus hereux que moi.»

FUTBOL

L'agraïment és una formosa qualitat, i una merla blanca. Per una vegada el públic deportiu ha sapigut premiar amb sa presència i sos aplaudiments el treball pacient d'un home que impulsà l'esperit col·lectiu envers el millorament físic de la raça. Nosaltres no ens preocupem del nom i nacionalitat d'aquest senyor, com

no volem saber si la seva actuació ha afavorit als seus en perjudici d'altri. Solament volem veure l'esforç constant de l'homenatjat en pro del futbol. Sense descuidar com és natural el benefici dels seus. Tot ho obtingué; aquest és son millor premi... Ara, encara que a les properes eleccions de Junta vagi a l'aigua, podrà dir que cap com ell enlairà al seu club i afavorí el desenrotll del futbol a Catalunya.

El partit d'homenatge entre una selecció catalana una mica desigual i el Barcelona, fou un de tants. Va guanyar el Barcelona per 2 a 1 com hauria pogut perdre, doncs ni uns ni altres demostraren massa cobdícia. Ja se sap que això dels partits amistosos no va enlloc. Nosaltres, si no va ben de debò, no obrim el gas. Una revelació hi hagué; la del defensa figuerenc Walter, que és el rei de la enguixada i que amb tota cortesia i precisió coblocà les seves passades als peus dels davanters. Es de lo milloret que corre.

A empaitar-lo toquen...

—Al camp nou del «Español» s'hi entrenaren una barreja de lo millor que té el club coronat, i per a quedar bé, la cosa va anar a mitges, empatant a 1 goal, si bé és veritat que la porta del segon equip la defensava En Zamora.

—Partits interregionals.—A Coia ha guanyat la selecció Asturiana a la Gallega per 3 a 1, refermant-se En Meana com indiscutible en son lloc de mig centre internacional.

BOXA

Ve't aquí una vetllada d'emocions fortes. Es veu que tothom tenia les sangs calentes i les galetes quicien que era un gust. En Fabregat va entrenar... a rebre an En Roca, qui estomacat de valent demanava revenja. Ves quin caràcter! L'Americano ens va servir un combatàs de pel·lícula de sèries tanqui més tràgic que el gran guinyol, caient ell, fent caure al altre, tornant-lo a ajupir, posant cara de desenterrat per acabar-lo de atabalar. Pobre escandinau, no li valgué el seu coratge i a l'últim va caure definitivament, poguent, però, fruit la satisfacció d'ésser comptat en anglès per l'as dels àrbrits, «sí que també» poliglota amic. Sortí després En Gaston amb el seu paisà Rappi que's va atipar de mastegar croquets a les barres i de tornar-s'hi amb torpidables swings, i que finalment besà la lona d'un terrible cop al flanc. En vista del èxit, En Gaston ha tornat a retar al «pollo» Alís amb qui creiem que sortirà el dia 6. En Vallespin va adormir a una pépa que vingué en lloc d'En Young Blaise, amb qui segurament el simpàtic ex campió s'hauria vist més negre. I per fi de festa el veterà Hoche guanyà per punts al 2.ª sèrie francès Ajax Feste, demostrant-nos molta lleugeresa malgrat el greix i molta lentitut en els cops, que no són temibles com abans.

Presumim? La Federació Espanyola de Boxa ha sigut admesa en el si de la «Internacional Boxing Unió» i és un dels votants del Emergency Committel. Això de donar-nos vot és considerar-nos majors d'edat dintre del noble ram, cosa que vesteix molt. Ara, que amb això i cinc cèntims abans donaven un llonguet.

HOCKEY

Segueix el campionat amb molt d'entusiasme i bona fe, que ens fa pensar en aquells temps del futbol «que no volverán». Diumenge s'ho varen fer el Polo contra l'Espaniol, guanyant els primers, cap a les acaballes del partit, i a Terrassa l'equip local contra el Pompeia que vencé per 2 a 9, després d'un domini evident. Del Pompeia es distingiren notablement Bellver, Rierola, Malaret i Saprixa i del Terrassa En Seitun i el porter. Ahí els terrassencs a l'hora de triar camp varen triar contra vent, com uns vius. I que bufava que era un gust... D'això en diem cortesia amb els hostes!

S...O...S...

PINTURES A TROMPONS—HOSTES VINDRAN...

Si hagués sapigut que l'ofici de *Critic* portava tanta feina i tantes ensopegades no l'hauria pas triat. Quan jo el vareig pendre era una ocupació tranquil·la de *criticón* periodístic; hi havia poquets artistes i tots ells pensaven igual: llavors amb tres mides de *bombos*, un de menut, un de mitjà i un de gros, n'hi havia prou per a tots els casos, i sempre quedaves bé; però ara... et plouen pintures a trompons i artistes a cabassos; et maregen amb vuit o deu exposicions per setmana i si et fixes en les capelletes obertes a

—En Zamora de cavalleria? Trobo que hauria sigut millor de peu.

tots els cultes de l'Estètica, fins als viciosos per ésser, no saps cap on tirar.

Ara mateix a *Cà'n Parès* hi ha el maco d'En Joanet Baixas amb un espetec de paisatges a l'oli i a l'aquarel·la que donen l'opi. M'en ric jo de l'oli de fetge de bacallà com a reconstituent dels temperaments febles; els olis que exposa aquest pintor sí que són reforçants; jo mai no l'havia trobat tan ferm, tan just i tan sucós com en aquesta ocasió. De les aquarel·les no en parlem; són de primera, totes porten la marca de fàbrica inconfondible.

A *El Siglo* ens topem primer de tot amb l'Antonet Urbero, un xicot que té la mà trencada en fer retrats al carbó d'allò més nets, amb una gràcia i un bon gust que li valdran molts encàrrecs. També pinta figures i bodegons a l'oli i amb traça, però també amb una mica de por i el dia que es deixi anar, farà coses molt boniques, perquè és dels que no bada i tira al dret empaitant les sevillanes de *rompe i rasga* perquè es deixin retratar i li serveixin de *reclame*. Allí a la vora d'ell extenen les parades llurs En Bonet del Rio i En Planas Doria; el primer exposa un devassall de notes de color ben simpàtiques, fetes al Vallès, a Caldes, a Ribes, a la Garriga, a la Ceca i a la Meca; res, que li manca sols visitar la *Vall d'Andorra* per haver-ho corregut tot. Pintor avesat a veure la llum i a apamar les distàncies, ço [que apunta a correu] li resulta *bonet* sempre, està clar.

El seu company Planas ja porta altra empena, pica més alt; és un caçador de peces grosses que pinta cuines com catedrals i paisatges que no s'acaben mai; jo em penso que té quatre mans. Quina manera de produir pintures! I que en té de maquetes i per a tots els gustos; panotxes vermelles, vinyes calsinades, porxos plens de sol, patis tranquils i perfumats, paisatges grisos parisencs a mig fer... d'això en dic una parada ben surtida!

A les *Galeries Laietanes* hi ha portat uns quants botons de mostra de la fàbrica pròpia En Josep Civil, perquè ens fem càrrec de la seva grapa. Ja ho sabem que en tenia i sabia copiar el cel, la terra i la marina tal com són; ara sabem també que pinta flors xiroies i vaporoses per a posar-les en uns gerros que no poden estar millor tractats, cosa per altra banda molt natural, tractant-se d'un artista tan *civil* com ell.

A la llista dels macos, cal apuntar-hi un nom amb lletres de pam; el d'En Pons i Arnau, un pintoràs de les *Laietanes* que malgrat els seus cognoms catalans, vé del cor de la *Meseta*, amb un devassall de claror i de coloraines que enlluern-

[El governador pren mesures... futbolístiques]

na. Què migrada i trista i febla resulta la pintura de la nostra joventut al costat de la fermesa de dibuix i de construcció d'aquest foraster entusiasta, tot ell braó, que el mateix fa un quadre plé de figures expressives que un paisatge imponent.

*Hostes vindran
que de casa ens treuran.*

C. ARBÓ

Error

— Amic, — digué l'Eladi al seu company Claudi, — m'embarco cap a Amèrica, on penso quedar-me. Com que no he previngut a la meua amant, tinc por que al enterar-se'n es suïcidi. Ves-hi així que jo sigui fora i li dius amb precaució i mira de consolar-la.

Quan l'Eladi fou lluny, En Claudi es dirigí a l'adreça indicada pel seu amic.

Hi trobà una dona bonica perquè sí, que el rebé i se l'escoltà amb una mica d'estranyesa.

Posà tant amor en consolar-la, que al cap d'uns

quants dies ja anaven a la fonda. Quan les relacions foren més familiars, ella felicità an En Claudi per l'estratagema que havia inventat per a presentar-se a casa d'ella i conquerir-la.

— Tu m'has parlat sempre d'un Eladi i jo no he tingut mai cap amant que portés aquest nom.

De primer En Claudi es pensà que feia broma. Discutiren, s'explicaren i per fi es donà compte de que s'havia equivocat de pis el dia que la va anar a veure per primer cop.

No obstant, no ha cregut necessari reparar l'error.

No sé pas perquè l'han fet venir a l'Einstein: la seva teoria de la relativitat és cosa tan vella entre nosaltres com l'anar a peu i la sopa d'all.

Aquí tot ho és de relatiu; la bona temperatura de la ciutat, la puresa dels aliments, l'honradesa dels agabelladors, l'altruisme dels metges, la bona fe dels polítics, la consciència dels amos de casa...

La ciència relativista ens vé de lluny i un savi nostre ja va dir segles enrera:

Vesteix un bastó i semblarà un senyó. I no va cobrar res per a dir-ho.

En la revista del Sometent que tingué lloc el passat diumenge s'hi presentà la primera ametralladora patronal muntada en un sidecar, sense que ningú protestés de la seva presència.

Preparem-nos a veure aviat pels carrers uns tancs de l'Ajuntament disposats a fer-nos esquitxar pel procediment de la por, els nous arbitris municipals.

Ja es veu, ja, que anem cap al desarmé universal.

*— Cual gritan estos malditos!
Pero mal rayo me parta
si abans de acabar la carta,
...no els hi torno a pujar els impostos.*

LA VALLA DEL «METRO»

—No havíem quedat que només obririen quaranta metres?
—Sí, però el quedar no fa pobre!

L'incommensurable «Xenius», l'home de la mentalitat exquisida, el filòsof profund desocbridor de la teoria de l'arbitrarietat, acaba de trobar la seva veritable posició política: s'ha fet *ciervista* segons la premsa diària ens conta.

Quina glosa més enrevesada no en podrà fer d'aquest pas transcendent de la seva vida!

I quines llaunes ens engegarà des del Congrés si arriba a sortir diputat per l'*arbitrarietat* de la tupinada!

A la muntanya de Santander els llops han devorat a un soldat que, tornant de Melilla, anava a veure la seva mare.

Pobre soldat! I pobre mare! Però si pensa que, després, el fill hauria pogut retornar a Melilla...

Segons un metge psiquiatra, el doctor Talkinde, el bolxevisme condueix a un desequilibri mental funestíssim.

No els hi sembla que això per contes d'un doctor rus sembla que ho hagi dit qualsevol Poincaré, qualsevol Lloyd George?

A València hi va haver una gran por perquè es va escapar un lleó d'un circ i es passejava pels carrers.

Si això hagués sigut a Barcelona, no hauríem tingut por, perquè aquí hem vist passejar a l'Emiliano i no ha passat res.

Pere Rivé: Sentint-ho molt li dic que el seu treball té massa extensió per a nosaltres. Demés, perquè no ho fa amb tinta? Allí on vostè escriu, segons sembla, n'hi ha força.—Antoni Ollé Bertran: Molt bé; a la primera oportunitat anirà. —Setcabàs. Està força bé. Torni'l a fer, redueixi i mirarem d'inquibir-lo. A «determinats homes» val més deixà'ls en pau. —Joan Pascual: No ens interessa. El treball que vostè ens recorda és difícil de trobar-lo degut a una anormalitat haguda an aquesta secció per haver estat malalt qui d'ella estava encarregat. Ja ens dispensarà. —Joan Rovira: Enterats i gràcies. Consti que no va ésser fet amb mala voluntat. Nosaltres an aquestes qüestions només podem ésser neutrals. Entesos?

Extraordinaris Partits de Futbol

Dies 3 i 4 de Març

FERENCVAROSI TORNA CLUB

Vuit vegades Campió d'Hongria
Creador de l'Escola Hongaresa de Futbol

Dies 10 i 11 de Març

REAL UNIÓN CLUB DE IRÚN

Finalista en el Campionat d'Espanya 1922

CONTRA

F.C. BARCELONA

Campió de Catalunya i d'Espanya

Camp de les Corts A les 3'30 de la tarda

SPORTMENS

Per un minimum de preus obtindreu un màxim de qualitat

Jerseys home futbol	Ptes.	3'95
» futbol de tots colors (home) »		4'95
Pantalons de futbol.	»	2'95
Mitges de futbol, extra	»	1'95
Defenses pell extra.	»	2'95
Genolleres porter, classe extra	«	10'95
» defensa » »	»	7'95
Tobilleres estrangeres classe extra. »		7'95
Baló reglamentari n.º 5 » »	»	13'95
» » n.º 5 » »	»	7'95
Càmara alemanya extra n.º 5	»	2'75
Manxes per a balons	»	2'95
» per a bicicletes	»	4'95
Passador baló marca Buffalo.	»	0'65
Calçat futbol.	»	15'95

CASA LA YRET

VENDES A L'ENGRÓS I DETALL

Carrer de la Boqueria, 29 - Entrada lliure

Acaba de sortir el catàleg

ESPORTS - SANROMÁ

Demaneu-lo avui mateix S'envia gratis

A. SANROMA - Balmes, 62 - BARCELONA

(Si desitja s'enviï certificat, enviï 30 cèntims en segells)

—Ja li tinc dit, no compti amb mi si a la habitació no hi té

LAMPARA
VULCAN 1/2 WATT

La trobarà a la
Rambla de les Flors, 26 (Botiga)

QUINTET

= The Merry Boys =

Orquestrina Jazz-Band

Repertori Americà

Per contractes:

Josep Vila

Unió, 13

BARCELONA

Banc de Barcelona

Aquest Banc en sa Casa Central i en la Sucursal número 1, continua realitzant les operacions de Compra i Venda de Valors, Renovacions, Conversions, Canvis, Agregació de Fulles de cupons i Revisió de llistes d'amortitzacions

Admet en dipòsit tota classe de valors

Soler i Torra Germans

BANQUERS

Rambla d'Estudis n.º 13 i Bonsuccès, n.º 1

Compra i venda de valors - Ordres de Borsa
Canvi de monedes

Girs sobre l'estranger - Comptes corrents

Admetem dipòsits de valors en custòdia
Facilem OR per a pagaments a DUANES

NOTA IMPORTANT: Revisem eurosament les amortitzacions

Llibreria Espanyola de Antoni López • • Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFONO A. 4115

BARCELONA A LA VISTA

Espléndido álbum de fotografías de la capital de Cataluña y sus alrededores.—Contiene 351 fotografías, encuadradas lujosamente con tapas de tela impresas en oro y negro

NUEVA EDICION

Precio del álbum:

PESETAS 15

La Ciudad de Barcelona

GUIA "LOP"

ITINERARIOS PRÁCTICOS

Un tomo:

Pesetas 3'50

PLANOS
DE
BARCELONA

PRECIO:

Pesetas 1'50

MEDICINA CASERA

REMEDIOS QUE CURAN

Tratamientos sencillos y curas fáciles para toda clase de accidentes y pequeñas enfermedades

Precio del libro:

Pesetas UNA

NOVA EDICIO

LA MARE

Per SANTIAGO RUSIÑOL

Preu: 2 pessetes

NOVÍSIMA

Contribución industrial y de comercio

Precio del libro: Pesetas 6

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de corren, franca de ports. No responem d'extraviis si no's remet, además 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls otorguen rebuixes.

Llibreria Espanyola de Antoni López • Rambla del Mir 20, Barcelona

— Amb llagosta vingue'n Quaresmes!